گالری جهان

چاینادیلی؛ گفت‌وگو بر سر چالش‌ها

روزنامه‌های چینی ماه‌های قبل خبر داده بودند سران امریکا و چین قصد دارند سری نشست‌هایی را برای رفع چالش میان دو کشور برگزار کنند. حالا چاینادیلی در تیتر یک خود خبر می‌دهد مقدمات این نشست‌ها آماده شده و فرستاده امریکا هم در پکن به سر می‌برد. چاینادیلی در تیتر یک خود از واژه سطح اول استفاده می‌کند تا مخاطبانش بدانند گفت‌وگو میان دو کشور در سطح رئیس‌جمهور برگزار خواهد شد. دیدار سران دو کشور ابعاد گسترده‌ای خواهد داشت و قطعاً بحث‌های اقتصادی و تعیین ارزش یوان برابر دلار هم یکی از محورهای گفت‌وگو خواهد بود. عکس یک این روزنامه هم انفجار سکوی نفتی در خلیج مکزیک را نشان می‌دهد؛ خلیجی که در پنج ماه گذشته با فاجعه نشت نفت دست و پنجه نرم کرده و تازه از لکه‌های نفتی خلاص شده. دوباره لایه‌ای از نفت روی آب‌های جنوبی امریکا دیده شده و در اثر انفجار اخیر در سواحل لوییزیاناست. در گزارشی هم که در نیم‌تای نخست چاینادیلی منتشر شده، می‌خوانیم چینی‌ها مراسم شصت و پنجمین سالگرد جنگ میان این کشور و ژاپن در ادامه جنگ جهانی دوم را برگزار کرده‌اند.

تودیززمان؛ دروغ‌پراکنی اعضای کمپین «نه»

یک هفته به برگزاری رفراندوم قانون اساسی یا همان بسته پیشنهادی اردوغان مانده و ترک‌ها بیشتر در روزنامه‌هایشان به این موضوع توجه می‌کنند. این بار تودیززمان از تشکیل پروپاگاندا و مافیای تبلیغاتی «نه به اصلاح قانون اساسی» خبر می‌دهد. تیتر یک این روزنامه می‌گوید اعضای کمپین «نه» میان مردم اخبار دروغ و غیرواقعی درباره این ماجرا منتشر می‌کنند. عکس یک این روزنامه هم درباره برگزاری بزرگ‌ترین مراسم افطاری در آنکارا پایتخت ترکیه است. بیش از ۷۵ هزار شهروند ترک در مرکز فرهنگی آتاتورک دور هم جمع شده‌اند تا روزه‌شان را در کنار هم باز کنند. تصویر تودیززمان نشان می‌دهد هر کدام از روزه‌داران بسته‌های خوراکی را جلویشان گذاشته‌اند و مشغول هستند. در شرح عکس نوشته شده عسل، نان، برنج، گوشت، کره، زیتون و خرما و آب بخشی از آن چیزهایی است که در بسته خوراکی افطار روزه‌داران قرار داده شده است. تودیززمان در طول ماه رمضان تصاویر مربوط به این ماه را تقریباً هر روز به عنوان عکس یک پوشش داده است.

گزارش یک

آیا اوباما می‌خواهد در سال ۲۰۱۲ دوباره انتخاب شود

ژست‌های روشنفکری آقای رئیس‌جمهور

ترجمه: حسام‌الدین وحیدمهر

تعداد کمی از امریکایی‌ها هستند که خود را بزرگ‌تر از آن می‌بینند که بخواهند رئیس‌جمهور شوند. ممکن است اوباما هم یکی از آنها باشد. در جریان گفت‌وگو با توبی‌هاردن، معلوم شد شاید مرد اوال‌هال (اتاق بیضی شکل) کاخ سفید بخواهد لقب رئیس‌جمهور پیشین امریکا را برای خود انتخاب کند. این شک بیشتر قوت گرفت وقتی دیوید پلاف مدیر برنامه‌های تبلیغاتی باراک اوباما در سال ۲۰۰۸ اخیراً بیان کرده رئیس سابقش علاقه‌ای به انتخاب مجدد به عنوان رئیس‌جمهور ندارد. با همه اینها، اگر واقع‌بینانه نگاه کنیم، باید بگوییم هر سیاستمداری مایل است همچنان بر سر قدرت باشد و در واقع مبارزات انتخاباتی سال‌ها قبل از خود انتخابات شروع می‌شود. اما اظهار نظر بدون توجه به آرا و تمرکز بر چگونگی پیشروی امور علاوه بر استانداردهای اخذ آرا، موجب نارضایتی سیاستمداران و هواداران آنهاست. هرچند ممکن است پلاف سهواً به این مساله اشاره کرده باشد اما تقریباً هر کاری که اوباما این روزها انجام می‌دهد، نشان‌دهنده این است که وی به انتخاب دوباره چندان اهمیتی نمی‌دهد. هرچند عجیب به نظر می‌رسد، اما شاید اوباما می‌خواهد رئیس‌جمهور تنها یک دوره باشد. این شخصیت کاریزماتیک در سال ۲۰۰۴ بی‌هیچ رقیب جدی و بدون تجربه اجرایی درخور توجهی ناگهان به عنوان نماینده مجلس سنا انتخاب شد و نهایتاً در سال ۲۰۰۸ و در زمانی که امریکا از نظر سیاسی در شرایط خاصی به سر می‌برد، به عنوان رئیس‌جمهور انتخاب و راهی کاخ سفید شد. پیشنهاد ریاست‌جمهوری وی بر اساس قدرت سخنوری و داستان زندگی وی صورت گرفت. بی‌شک خود او هم مانند بقیه از اینکه تا این مرحله پیش رفته، شگفت‌زده است. روی هم رفته مملکت‌داری برای او کار مشکلی بوده و در حال حاضر هم نشانه‌هایی ناشی از این امر که چنین کاری او را خسته کرده، در وی مشاهده می‌شود. برای نمونه مداخله اوباما در مساله‌ای که مسجد گرند زیرو نامیده می‌شود مساله‌ای درخور توجه است. لزومی نداشت او خود را درگیر مساله ساخت مرکز اسلامی کند؛ ساختمانی که تنها دو خیابان با محل واقعه ۱۱ سپتامبر فاصله دارد و به نظر هم نمی‌رسد در نهایت ساخته شود. در واقع این کار هیچ دستاورد سیاسی‌ای برای او در پی نداشت. همچنین آنچه او درباره آزادی ادیان بیان کرد، نمونه‌ای از منش اصولی و قانونمدار اوباماست. با این همه او سابقاً استاد حقوق اساسی بوده. اما آنچه کلام او کمتر از آن بهره می‌برد، تلقین و تاثیر واقعی بر احساسات امریکایی‌ها و رسیدگی به مسائلی است که از نظر سیاسی برای او حرکتی نزولی محسوب می‌شود. بی‌شک به او توصیه شده با شرکت در مراسمی مانند مراسم مذهبی کلیسا و «مرتباً» به تعطیلات رفتن، «ارتباط» خود را با امریکایی‌های عامی حفظ کند. اما ظاهراً او دوست دارد به شیوه سکولارهای اروپایی عمل کند و تعطیلات را به مارتا واین‌یارد در جنوب ماساچوست برود و دخترهایش را به یکی از مدرسه‌های منحصر به فرد خصوصی امریکا بفرستد. اوباما مشکلی به عنوان عدم اعتماد به نفس ندارد. برعکس به نظر می‌رسد چنان اعتماد به نفسی دارد که پرسش هر گونه سوالی از او بی‌معنی جلوه می‌کند؛ لحن بیانیه‌های وی نیز روزبه‌روز و به شکل فزاینده‌ای مخالفان را افرادی متعصب و احمق جلوه می‌دهد. اوباما هفته گذشته و پیش از بازگشت از مارتا واین‌یارد، برای انتخابات میان‌دوره‌ای مجلس سه روز را صرف جمع‌آوری پول و هوادار برای دموکرات‌ها کرد و در میلواکی شعار «تسلیم ترس نشویم، امید به دست آوریم» سر می‌داد. این پیام پیش از این کارگر افتاده بود، ولی حالا برای این امریکای درگیر در چنگال رکود اقتصادی با نرخ بیکاری نزدیک به ۱۰ درصد و با بهانه‌هایی همچون بوش را مسوول این وضعیت دانستن به نظر نمی‌رسد چنین شعارهایی موثر باشند. با این حال اوباما در این امور بسیار کارکشته عمل می‌کند. او با هر کلامش مردم را به دنبال خود می‌کشاند و خود را درگیر واقعیت‌های کثیف سیاسی و نظرات قابل انتقاد نمی‌کند. شاید اینها برای او یادآور روزهای خوش باشد؛ سخنرانی‌هایی مانند سخنرانی لحظه انتقال قدرت ریاست‌جمهوری به اوباما که در همه جهان پخش می‌شد، بیانیه اشتراسبورگ که امریکا را متکبر و صاحب نگاهی تحقیرآمیز معرفی کرد، سیگنال‌هایی که از قاهره برای دنیای اسلام فرستاد، پذیرش جایزه نوبل در اسلو، شاید نمایانگر نگاه رو به آینده اوباما باشد. اوباما سال ۲۰۰۸ در برلین خود را به عنوان «شهروند جهان» معرفی کرد و اساس این نظریه را که امریکایی‌ها متفاوت از همه انسان‌ها هستند از بین برد. در اسلو هم چندان مانند یک فرد میهن‌پرست رفتار نکرد. بیانات روشنفکرانه وی در مجمع دانشگاهیان شمال امریکا که خود او هم از اعضای آن است، دربردارنده این معنا بود که ما هم‌اکنون در جهانی پُست امریکایی زندگی می‌کنیم. اوباما در سال ۲۰۰۸ و در مبارزات انتخاباتی به جنبه‌های کثیف و پست سیاست هم کمی اشتیاق نشان داد. وقتی شرایط برای هیلاری کلینتون دشوار شد، او هم صد درصد از اصول اولیه دموکراتیک حمایت کرد و منتظر گذر زمان ماند. برابر جان مک‌کین مبارزات انتخاباتی خود را آغاز کرد و ذره‌ای از این راه عقب ننشست. اوباما نخستین رئیس‌جمهور سیاهپوست امریکا، قانونگذاری رسمی، میلیونر و شخصی است که در ورای مرزهای امریکا سر و صداهای زیادی درباره او برپاست. این‌طور به نظر می‌رسد که ظاهراً اوباما تصمیم گرفته در سال ۲۰۱۲ به این مقام بازنگردد.

منبع: تلگراف

عکس یک: انفجار

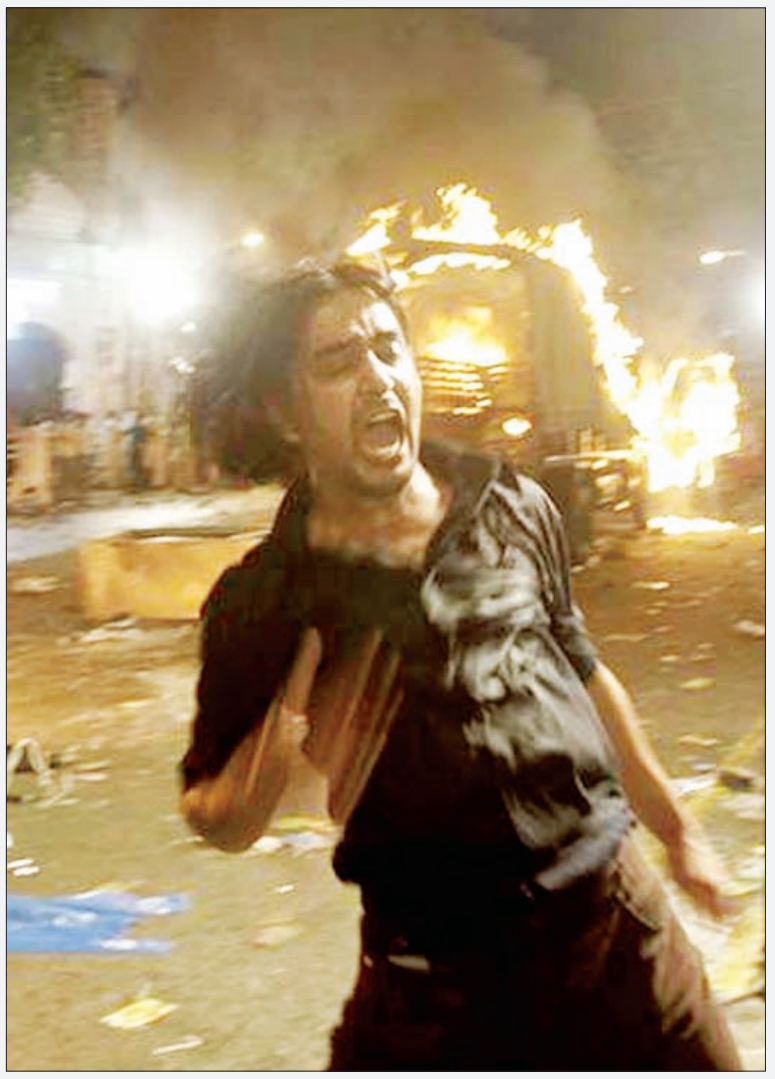

پاکستانی‌ها وسط گیر و دار سیل فقط همین را کم داشتند که درگیری‌های قومی و قبیله‌ای دامن‌شان را بگیرد. فقط صدای انفجار و بوی گوگرد و خون و گوشت سوخته کم بود وسط این بلبشو. پاکستانی‌ها این همه کینه و سرسختی را از کجا آورده‌اند؟ این همه خشونت را کجای دل‌شان جا داده‌اند؟ چرا آرام نمی‌گیرند و زندگی نمی‌کنند؟ خبرها را مرور کنید؛ عراق و افغانستان که جنگ است و شنیدن صدای انفجار و شلیک گلوله از آنجا عادی، اما پاکستان هم بی‌نصیب از این شهوترانی بمب و گلوله نیست. آن روز که دیوید کامرون نخست‌وزیر انگلیس پاکستان را به عنوان کشور صادرکننده تروریست متهم کرد، به مقامات این کشور برخورد، اما در همه این سال‌ها برخی پاکستانی‌ها با بمب و گلوله و ترور رفته‌اند سر وقت آنهایی که با افکار و اعتقادشان جور نیستند. گاهی قربانیان‌شان شهروندان پاکستانی هستند مثل همین انفجارهای اخیر که سرجمع نزدیک به ۱۰۰ کشته و بیش از ۲۰۰ زخمی به جا گذاشته و گاه قربانیان خارجی هستند و محل قربانی جایی خارج از پاکستان. فیصل شهزاد را به خاطر بیاورید در میدان تایمز نیویورک که تصمیم داشت چه آتش‌بازی ای راه بیندازد...

عکس: آسوشیتدپرس

گالری جهان

نیویورک‌پست؛ توفان ارل به هدف می‌زند

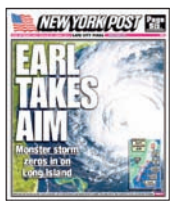

در روزهای سالگرد فاجعه توفان کاترینا، ایالات متحده با توفانی دیگر دست و پنجه نرم می‌کند؛ توفانی که این بار از لانگ‌آیلند (جزایر شرقی و نیویورکی امریکا) شروع شده و یکی‌یکی مناطقی که کارشناسان پیش‌بینی کرده بودند را طی می‌کند و می‌رود. نام این توفان ارل است. روزنامه‌های چاپ نیویورک متوجه این سوژه در صفحه یک خود هستند از جمله روزنامه نیویورک‌پست که تمام‌صفحه‌اش در اختیار توفان ارل است. عکس یک این روزنامه هم نحوه حرکت توفان ارل را نشان می‌دهد. کار جالبی که نیویورک برای صفحه یک خود کرده، این است که نقاطی را که ارل تحت تاثیر قرار می‌دهد، همراه با زمان حادثه در کنار عکس نشان داده است. تیتر یک این روزنامه هم مربوط به همین ماجراست. کاری که نیویورک‌پست انجام داده، نشان می‌دهد کارشناسان جوی امریکا چقدر دقیق ماجرا را بررسی کرده‌اند و شهروندان این مناطق را در زمان مناسب در جریان ماجرا قرار داده‌اند.

گاردین؛ بازگشت به سرود قهرمانی

تیم ملی انگلیس در رقابت‌های جام جهانی نشانی از تیم قهرمان نداشت. دور از انتظار بود و فریاد هوادارانش را درآورد. داوری هم مزید بر علت شد تا تیم ملی این کشور شکست‌خورده و خرد شده به انگلیس بازگردد. رقابت‌های جام ملت‌های اروپا شروع شده و دوباره تصویر این تیم روی صفحه یک روزنامه‌های سیاسی و ورزشی انگلیس آمده است. انگلیسی‌ها قدم اول را محکم برداشته‌اند و به قول گاردینی‌ها به ترانه قهرمانی بازگشته‌اند.

عکس یک این روزنامه جرمین دفو را نشان می‌دهد که سه گل از چهار گل تیمش را وارد دروازه بلغارستان کرده و جشن گرفته است. تیتر یک این روزنامه هم درباره دسته‌گلی است که رئیس روابط عمومی مطبوعاتی‌اش به آب داده. وی متهم است که در زمان فعالیت مطبوعاتی‌اش در روزنامه «نیوز او د ورلد» خطوط تلفن را به منظور شنود هک می‌کرده و روزنامه‌نگاران را به فعالیت‌های غیرقانونی وامی‌داشته... گاردین از قول همکاران اندی کالسون تیتر زده: کالسون دروغ می‌گوید.